

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapiakon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután találhatók.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hiru-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérletdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

98. szám.

Brassó, Csütörtök, augusztus 26-án.

II. évfolyam 1886.

Egy őszinte szó.

II.

A kolozsvári kereskedelmi kamara kiállítást rendez a határszéli városok iparából. Rendezi saját költségén s megkíméli a kiállítót még a szállítás költségeitől is.

Legyünk őszinték. Ki tette volna ezt még? Bizonyosan senki sem közülünk.

S mindez történik többnyire értünk, mert mi képezzük itt tulnyomóan az iparosságot. Mintha előre látnám: lesz ott néhány székelő város képviselve, a többi nagyobbára mind szász vidék lesz.

De hagyjunk a kiállítást és ipart egyáltalában és nézzük a nemzetiségi kérdés politikai oldalát.

Szerintem — lehet, hogy én nagyon meszsze megyek — a magyar kormány s országgyűlés akkor követte el a legnagyobb hibát, mikor megalkotta a nemzetiségi törvényt. Ha ez nincs, ma nincs Magyarországon nemzeti-ségi kérdés.

Ámde e törvény maga különböztette meg a magyart a nem magyartól. E törvény büne az, hogy ma Magyarországon nemzeti-ségi kérdés van, még pedig állítólag törvényre alapított. Szándékosan mondom: állítólag, mert a mi tulzó nemzetiségfeleink és a románok követeléseiket ezen törvényre vélik alapíthatni.

Pedig hát hiába! Elismerem, hogy vannak egyes pontok, melyekre nézve nem tartatik be a törvény rendelkezése szigorúan. Így például nem alkalmaztatnak a szászok és románok köréből annyian állami hivatalokban, a hányat az arány s a nemzetiségi törvény követel.

Ámde én ezen nem ütközöm meg. S ha rosszalok valamit, úgy ismét csak a nemzeti-ségi törvényt, mert nekünk arra épenséggel nem volt szükségünk, hogy különbség tétesék, hova neveztessek ki magyar, hova szász és hova román. Allampolgárai vagyunk mindannyian e hazának s a kormány természetesen csak azt nevezi ki, a kiből feltétlenül megbízhatik és a hová jónak látja.

Magam is szász vagyok. Hanem azért nagyon furcsának találom oly óhajt, hogy a kormány nevezzen ki állami hivatalokba oly elemet, a mely eddig nemcsak kormány-, hanem államellenesen viselte magát; hogy viseltessék

bizalommal s esetleg állami titkokat bizzon egy politikailag megbízhatatlan egyénben.

De másrészt nagyon furcsának találom azt, hogy mi megszabjuk a kormánynak, hogy valakit ide vagy oda nevezzen ki. Mi — ha van erre alkalmas elemünk — kérhetjük, sőt követelhetjük azt, hogy terheink viszonzásául fiaink is részesüljenek államhivatalokban. Ezt köteles a kormány megtenni. Azt azonban még kérni is szerénytelenség, hogy ide vagy oda nevezék ki. Mi egyenjogúságot kérünk csak e tekintetben is. Ezt jogunk van kérni. Minden egyéb privilegium volna.

Gyermekeinknek tanulniok kell az iskolákban magyarul. Hát ebben mi van? Én csak csodálom nemzetemet, hogy előhaladott kultúrfoka mellett ezen fennakadhat. Én részemről nagyon természetesnek, sőt helyesnek is találom ezt, bár magam részéről egy kis átmeneti korszakot óhajtottam volna, t. i. megkezdni ezt az iskolák első osztályában s csak évről-évre, ugyanazon elemmel felvinni a nyolcadik osztályig. Ez talán helyesebb elv lett volna, mint egyszerre reáparancsolni arra is, a kinek még fogalma sincs róla.

Ámde én e helyen nem akarok rekriminációkba bocsátkozni.

Örömmel tapasztaltam, hogy nézetemmel a szászok között már nem állok egyedül; hogy már is egy egész pártot képeznek azok, a kik szakitva az eddigi iránynyal, őszintén, nyíltan s minden mellék- és utógondolat nélkül csatlakozunk a kormánypárthoz. Nekem meggyőződés, hogy akárki kerüljön Tisza Kálmán helyére, senki sem fog a nemzetiségekkel oly igazságosan és oly méltányosan bánni, mint éppen Tisza.

Azon panaszkodunk minduntalan, hogy az állam nem fejleszti a mi érdekeinket, nem áldoz iskoláinkra, templomainkra stb.

Egyházainkra áldoz; hisz évenként tetemes, ezekre menő szubvencziót élvezünk a kincstártól. Iskoláinkra nem áldoz, az igaz; de nincs is szükség rá. Hála legyen dicső elődeinknek, gondoskodtak azok a mi iskoláinkról. Másrészt viszont ne menjünk messze. A szász városokban lévő magyar iskolákat — ott, hol községi pótlódó van — a községek hogyan segítéyzik?

Ne kutassuk egymás bűneit. A kormányt is, minket is terhel egy és más.

Ne tegyünk egymásnak szemrehányásokat. Inkább egyenlitsük ki a fennálló differenciákat. Mintegy száznolcvezvanezren vagyunk Erdélyben szászok. Egy jó marok ez szemben az ország 16 millió lakosságával. Ne képezzünk államot az államban. Csatlakozzunk szíveslélekkel a magyar államhoz és nemzethez. Fogadjuk el feltétlenül a magyar állameszmét, legyünk hű fiai mi is e hazának, mely minket szült és nekünk kenyeret ad.

Nekem meggyőződés, hogy mi egymásra vagyunk utalva; hogy mi szászok — ha továbbra is opponálunk — kipusztulunk, vesztünk; míg ha csatlakozunk a magyarokhoz, csak gyarapodni fogunk.

Szeressük és tiszteljük e hazát és hordozzuk fennen a magyar állameszmét, legyünk jó magyar honpolgárok! — ezt mondotta Zay Adolf országgyűlési képviselőnk legutóbbi üdvözlő beszéde alkalmával. S én örvendek, hogy ő mondotta. Legyünk tehát magyar szászok! Maradjunk szászok. Ne engedjünk egy talpalatnyit sem nemzetiségünkéből, — de legyünk jó magyarok! S mert ez országban különféle politikai pártok vannak, csatlakozzunk ahhoz a párthoz, melytől a haza és nemzeti-ségünk részére legtöbb jót lehet várni, mely leginkább képes és van hivatva az állam érdekeit szolgálni, s ez a szabadelvű párt.

A mely szász ember csakugyan szívén hordja a szászok érdekeit, az csatlakozni fog e párthoz.

Ez nem elvfelelés. Korántsem az. Csak belátása annak, hogy az eddig követett út nem helyes.

Bár szász nemzetiségű polgártársaim megértenének engem, ki független ember létemre őszintén szólok hozzájuk.

S.—m.

A bolgár államesziny.

Bukarest, aug. 23. A bolgár ideiglenes kormány kiáltványt bocsátott ki, melyben kifejti, hogy Sándor fejedelem nagy szolgálatokat tett ugyan a harezteren Bulgáriának, de a politikában nagyon is kevés tekintettel volt Bulgáriának mint szláv államnak helyzetére és Oroszországgal való jó viszonyára, minél fogva letétele szükségessé vált.

Bukarest, aug. 23. A török belügyminiszterium valamennyi pasához és kormányzóhoz körlevelet intézett, melyben felszólítja őket, hogy a muzulmán lakosság általános összeírásához fogjanak. A török

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Bem apóról.

(Igaz történet.)

»Adta sehonnai törpe,
Még a városunkba tör be! . . .
Elve-halva — mindegy nekem —
Csakhogy hozzátok elébem:
Majd adok én neki várost,
S annak pedig, ki elhozza,
A markába harmincz százast.«

Szeben város böles tanácsa
Amen-t mond a böles tanácsra.
Polgármesteré az érdem,
Éljenzik is utcán, téren. —
Az egerek végzést hoztak,
De a kandurnak nyakára
Csengettyüt nem akasztottak.

Feni fogát, a ki férfi:
Bem apótól miért félni? . . .
Szelindeknél csak a tábor,
Nem is olyan szörnyű távol.
Fegyverkeznek s jó előre
— Mint egy régi mese mondja —
Alkuszna a medvebőrre.

Titkon, lopva, mint a róka,
Itt is, ott is ólálkodva
Be-bejárnak ingot, berket.

Kémelek a magyar serget.
Egy szegény szászt valahogyan
Elfogtak az előrsek,
S mindent kivallott az nyomban.

Történt aztán néhány hétre,
Szeben város be lön véve:
Fut az oláh, fut a német,
Pedig ott van, látják Bémet;
De a kinek kedve volna,
Nincs ideje kezét tenni
A törpére, Bem apóra.

Bem apónak van rá gondja
Egy kis jó találkozóra:
»Édes polgármester uram,
Íme magamat elhoztam;
Nem is halva, hanem élve:
Enyém a di, átláthatja,
Magam fáradtam el érte.«

S tovább hogy hangzik a nóta?
Szól-e a historia róla?
Bizony szól az, nem hallgat el:
Fizetett a polgármester.
S az öreg Bem a vérdíját
Kiosztotta vitézi közt
S felhangzott az »éljen, vivát!«

V.

A szegénység átka.

— Regény. —

Írta: Brankovics György.

(Folytatás.)

(14) Még a legrosszabb időben is tíz-tizenkét legény-nyel dolgozott, olyan látogatott volt az üzlete.

És mégis fizetett kémme avatta fel magát?

Barátjai — ha azok voltak — azzal védelmezték, hogy a magyar kormány szállítója volt s tetemes összegekkel adása maradt. Ellenségei azt vitatták, hogy azon bevándorlott s hazánkban letelepedett németek közé tartozott, kiket a jó magyar bor s a jó magyar kenyér ép oly kevésbé képes megmagyarosítani, mint a magyar nemzet nemessége, lovagiassága, vendégszeretete s barátsága.

Ám ne kutassuk a gazdag polgár erkölcsi sülyedésének az okát. Meglehet, hogy csak a végzet terelte le őt a becsület útjáról; mert hisz a jó gombok mellett mérges gomboknak is kell lenniök, s az angyal után ördögöt is teremtett az Isten. Reánk nézve úgy is csak az a szomorú tény bir fontossággal, hogy Gruber bácsi valóságos szenvedélylyel üzte a kémkedést s a feljelentést és hogy nagy vagyonán nem volt áldás, mert fiai azt néhány év alatt elpazarolták.

De lássuk Gruber bácsit tevékenységének gyászos mezején.
Sűrű, sötét felhők vándorognak lomhán a nagy

hadügyminiszterium behívta az összes tartalékosokat. A porta rendkívüli buzgalommal készül a haborura.

Páris, augusztus 23. (Éjfél után 1 órakor feladatott.) A Havas-ügynökség mai kelettel jelenti Konstantinápolyból: Szombaton éjfél után 2 órakor Sándor fejedelem szófiai palotáját körülvette a küszteni második lovasezred, melyet Stojanov ezredes vezényelt. — Ezután küldöttség ment a fejedelemhez, mely leköszönését kérte. A küldöttség tagjai voltak: Zankov, Klement metropolita és annak más hívei. A találkozás részletei még nem ismeretesek. Végül a fejedelem nyilatkozatot írt alá, melyben elismerte, hogy a bolgár trónon való megmaradása Bulgária romlását okozná. A leköszönés a reggeli szürkületkor történt. A fejedelmet katonai kíséret mellett Lom-Palánkára és a Dunához vitték, hol átkelt Romániába.

A hadsereg hűségét esküdött az ideiglenes kormánynak.

Karavélovot és Nikolajev őrnagyot elfogták.

Mint mondják, Oroszország jelöltje a fejedelmi székre: Sándor oldenburgi herceg.

Bukarest, aug. 23. A dunaparti bolgár és román városok közt az összeköttetés már helyreállított, a bolgár hatóságok azonban megtiltották a Romániába való átjövét. Hirlik, hogy bizonyos jelenségek arra mutatnak, hogy Viddinben és más helyeken katonai mozgalom indul meg a fejedelem érdekében. A fejedelem hollétéről még most sem tudnak semmit.

Bukarest, augusztus 23. A „Havas-ügynökség” magánhírek alapján a következőket jelenti: A fejedelem pártján álló közvéleményre való tekintettel az ideiglenes kormány, hogy a közvéleményt tévútra vezesse, oly miniszteri névsort közölt, mely a különféle pártok vezéregéniségeinek neveit tartalmazza. E névsor a következőkből áll: Karavelov, Stambulov, Radoslavov, Manov, Magyarov, Velitschkov, Stojkov, Zankov, Brumov, Grekow, Ikonov, Rikiforov őrnagy és Grűv őrnagy. Azonban ily összeállítás lehetetlennek látszik és tisztán a közvélemény befolyását czélozza. A sumlai helyőrség tán hű is marad a fejedelemhez és el sem ismeri az ideiglenes kormányt.

Miután az egyetértés Oroszország és az ideiglenes kormány közt bizonyossá vált, sokan az orosz hatalom következményeitől való aggodalomból Romániába menekültek, köztük Stojanov, a forradalom alkalmából alakult kelet-roméiai ideiglenes kormány elnöke és több orosz nihilista, kik a bolgár hajóraj három hajóján mint parancsnokok szolgáltak.

Némely hírek szerint a forradalom azon idő alatt tört ki, míg a fejedelem az ilionikai erdőköt szemlélte meg és a Widdinben levő csapatok megsemmisítésére akart menni.

Az a hír, hogy a fejedelem egy yachton a Dunán fölfelé utazott volna, valótlán, mert a dunaparti román hatóságok ilyesmit nem láttak. Leghihetőbb az a hír, hogy a fejedelmet elfogták és állítólag egy Szófia mellett levő zárdában tartják fogva. Hirlik, hogy Karavelovot is elfogták.

A Konstantinápolyból érkezett utasokat, kik a villámvonaton akartak tovább utazni, tegnap Ruscsukban minden táviratot visszatartanak. Még a táviradahivatalnokoknak is meg van tiltva, hogy a táviradahivatalba lépjenek, egyes-egyedül a főnök áll összeköttetésben az ideiglenes kormánnyal. Az átmenő tá-

viratok, bizonyos táviratokat kivételével, melyek Oroszországba mennek, szintén visszatartják.

Bukarest, aug. 24. Egy angol hirlap levelezőjének állítása szerint, ki bárkán ment Ruscsukból Gyurgyevóba, a fejedelem 10,000 ember élén utban volna Viddinben. Szentemnek határozottan azt állítják, hogy a fejedelmi yacht szombaton délelőtt 11 órakor Angelov kapitány parancsnoksága alatt katonasággal hagyta el Ruscsukot, hogy a fejedelmet Lom-Palánkában várja meg.

Stambulov, a kamara elnöke, Tirnovában van, hol a tilkozó mozgalmat vezeti és arra törekszik, hogy a fejedelem érdekében népgyűléseket szervezzon. Más hírek szerint a fejedelem Viddinben volna, mert Zankov a viddini kerület kivételével Bulgária valamennyi kerületébe megküldte a Karavelov által aláírt köriratot, mely a fejedelem letételét tudatja.

Viddinből azt jelentik, hogy a hadsereg nincs megelégedve a forradalmi mozgalommal és az alsóbb néposztályok e mozgalomról még semmit sem tudnak.

Pétervár, aug. 23. A krasnoje-szelói táborban több ezred tisztjei nagy katonai ünnepélyt rendeztek annak öröme, hogy Sándor fejedelem megfosztott a bolgár tróntól. Az ünnepélyen részt vettek Karagyorgyevics Alexej és Bozidár hercegek is.

Turn-Szeverin, aug. 23. Sándor fejedelem utban van a Duna felé. Nem fogják Viddinbe kísérni, mert az ott levő csapatok hangulata ellenséges az ideiglenes kormány iránt, hanem más ponton teszik hajóra, mely öt idegen területre tojja vinni.

Szófia, aug. 23. Ma a város fel volt lobogózva s este fényesen kivilágítva. A nép belenyugodott (?) a történetbe s tüntetelt az orosz konzulátus előtt.

Zay Adolf enuncziációja.

A szász egyetemen ünnepélyességeinek előestéjén Zay Adolf, Brassó város I. választókerületének országgyűlési képviselője tartotta Brassó város és a brassói szászok nevében az üdvözlő beszédet.

Zay Adolf ur ezen alkalmat megragadta, hogy bizonyos enuncziációt tegyen a szász nép színe előtt. Az alkalom jól volt választva s szemben a heidelbergi, müncheni s berlini sérelmekkel, elvartuk tőle, — felhívtuk arra, hogy ezt megtegye.

Mi más alakot javasoltunk ugyan, ő pedig mást választott. Ez azonban csak mellékes. A fődolog az, a mit Zay mondott.

A hazát szeretni s becsülni, a magyar állameszmét fennen hordozni kötelessége minden magyar állampolgárnak.

Megnyugvással fogadjuk a képviselő ur hazafias szavait, megnyugvással és örömmel vesszük tudomásul, hogy végtére ő is, a ki eddig a szász tábornak vezére az országgyűlésen, — elérkezettnek látja az időt, midőn egymással kezét fogva, testvéri szeretettel igyekezzünk szolgálni édes hazánkat.

És kettős örömkre szolgál ez, hogy Zay ur oly jól választotta erre az alkalmat; hogy nem várt valami pártgyűlésig, hanem akkor tette ezen nyilatkozatot, midőn együtt volt az erdélyi szászok egész Erdélyből.

Ez kettős súlylyal bír. Mult évben is mondtak hazafias nyilatkozatok. Ámde azok csak szemfényvesz-

tésül használtattak, mert azok után az u. n. szász-néppárt csak azon irányt követte, mint addig. Ámde a mostani nyilatkozatnak joggal lehet komoly elhatározást és akaratot tulajdonítani. Joggal lehet ennek politikai fontosságot tulajdonítani, annál is inkább, mert újabb időben szász irányadó körökben tért foglalt egy egészen új irány, az t. i., melyet a mérsékelt szász elem már régebben követ: közeledés a magyar államhoz és állameszméhez.

Reánk nézve ez rendkívül fontos politikai tényező.

Ugyan a magyar állam kereke nem akadt fenn eddig sem azon az akadályon, melyet a szász s oláh nép eléje helyezett. A magyar állam egy reális alapokra fektetett, konszolidált állam, a melyet egyes nemzetiségek aspirációi, áskálódásai nem dönthetnek meg, de haladásában meg sem akadályozhatnak. Az aknamunka hiába való volt. A magyar állam, dacára a nemzetiségek százados ellenmunkájának, gyarapodott hatalomban, emelkedett kulturában.

Egy ily államot csak egy általános európai forrongás rázkódthatna meg, — belföldi izgalmak — a mig ily jellegűek, soha. S hogy más veszélyesebb jellegűek ne lehessenek, arról gondoskodunk magunk.

Ha az államellenes törekvések valakinek ártalmára vannak, az illető nemzetiség az. A magyar nemzet lovasias, loyális nemzet. Hétszáz esztendőn át érintetlen hagyta vele lakó szász testvéreinek nyelvét szokásait, vallását és vagyonát.

Hétszáz éven keresztül ezen nemzetiségnek egy hajszála sem görbült meg. Pedig, hogy ezen idő alatt hányszor és mennyit vétett a magyar állam és nemzet ellen, ő maga tudja.

Magyarország újabb történelme semmi kecsesgetőt nem szolgáltat a nemzetiségeknek. Ez államra a magyar elem, mint államfentartó nemzet — reá süttötte saját bélyegét. Proklamálta a világ előtt, hogy ez magyar állam, mely alatt lakhatnak ugyan idegen elemek, más nemzetiségek, élvezhetik a teljes jogegyenlőséget, polgári szabadságot, — ugyanazon törvények védelme alatt állanak, — de magyaroknak kell hogy érezzék magokat.

Nem követeli tőlük azt, hogy kivetkőzve nemzetiségükből, magyarokká legyenek, — hanem igenis azt, hogy bár ragaszkodnak nyelvükhöz, szokásaikhoz és vallásukhoz — és ki ne ragaszkodnék ehhez? — azért érezzenek magyarul, azaz szeressék, becsüljék e hazát, — mely nekik is hazájuk.

Ezt kívánja a magyar állam, a magyar nemzet minden honpolgártól. Ezt proklamálta Zay Adolf ur érintett üdvözlő beszédében.

Tehát hétszáz év múlva végre kezdünk egyetérteni. Tehát hétszáz év múlva az erdélyi szászok is kezdenek azon tudatra jönni, hogy e haza az ő hazájuk is.

Igen, — az övék is. S hogy az maradjon, hogy e haza áldást hozzon reájok, csak tőlük függ.

Mi régen nyújtottunk már kezét. Most végre talán elfogadják. Legyen szent a béke — örökre!

Román lapszemle.

»Arról értesítenek, hogy a román vámnál nemcsak a szekerekért és lovakért kell letenni nagy pénzösszegeket, hanem még a juhokért is, mint biztosítékot azon esetre, ha Romániában eladatnának. Minden darab juhért két lét (frank) kérnek biztosítékul. Ez a legszigorubb rendszabály a mi juhsgazdáinkra — pentn mocanii nostri — mert a juhtenyésztéssel csak románok foglalkoznak.» Tehát ha a juhtenyésztéssel székelyek és szászok is foglalkoznának, akkor? . . . De halljuk tovább.

»A mi juhsgazdáink juhaikat télen Romániában tartják, nyárára pedig ide hozzák a havasokra. Most már hogyan hajtsák télre Romániába, midőn azzal a pénzzel, melyet a vámnál le kell tenniük, a telelést kell fedezniük. Ha még volna is annyi pénzük, hogy mindent fedezhetnének, az elforduló csapások esetében, midőn például valamely kór sújtaná a juhokat, s elhullanának közülök, nincs-e elveszve a vámnál letett összeg, mert a juhok közül hiányzanak s azt mondatnák, hogy hátha eladták?

Azt halljuk, hogy juhsgazdáink küldöttséget menesztettek Bukarestbe, hogy kérjék Bretianó urat, miszerint könnyítsen a juhok átszállításán, mert másképen teljesen megsemmisülnek.» Ezt az újdonságot a „Gazeta”-ból vesszük át. Hogy a felszólalás helyes, ezt mondanunk sem kell, de hogy a mi mokányaink, tehát magyar honpolgárok, küldöttséggel járuljanak egyenesen Bretianó urhoz, azaz egy szomszéd ország belügy- és miniszterelnökéhez anélkül, hogy a hazai kormányt értesítsék: ezt alig hiszszük. Bretianó ur el sem fogadná őket, mint idegen alattvalók küldöttségét. Valószínű, hogy az osztrák-magyar követség útján fognak Bretianó urnál zörgetni s ezt a „Gazeta” felesle-

légürben el kelet felé a főváros fölé. Az éj csendje szinte ijesztő, oly méltóságos. Az égen egyetlen egy árva csillag sem ragyog s a földön — éjfél kong az óra épen — csak rossz szellemek járnak.

Ime ott huzódik, szorosan a házak mellett, a Gellérthegy alatti utcában egy néma csoport. Mintha betörők volnának, oly óvatosan, oly nesztelenül haladnak előre.

— Itt rejtőzik, e háznak udvari szobájában, — sugja társai felé a csoport vezetője, a mint a Sáros-fürdő alatti házhoz érkeznek.

— Biztosan tudja? — kérdi a csoportból egy más hang.

— Gruber bácsi mindenben biztos, — feleli az első hang. — Bolgár Kálmán, a vörös sipkások főhadnagya, tegnap éjjel érkezett haza.

— Ki lehet még a lakásban? — kérdi a csoportból egy harmadik.

— Felesége s leánya, — válaszolja Gruber bácsi gunyosan — no, meg talán a fegyvere!

— Lássunk tehát a munkához! János, előre az álkulcsokkal; nyisd ki a kaput, de nesztől. A többi a mi dolgunk.

Mielőtt ezt az irigylésre nem méltó műtétet végrehajtják az önkény szolgálai, vessünk egy pillantást ama szobáskába, melyben Bolgár Kálmán a viszontlátás örömeit gyönyörűen élvezi. (Folytatása következik.)

Apróságok.

Mindig első a logika.

— Meggyujtsam a lámpát, tanár ur? Kezd már sötétedni.

— Miből következteti ön azt?

— Egészséges fürdő.

— Leányok, a papa beleegyezett, hogy az idén fürdőbe menjünk. Mit gondoltok, hová megyünk?

Mind a két leány egyszerre:

— Tatra-füredre, mama. A mult évben is két nővér egyszerre kapott ott völégényt!

— A Pasteur-korban.

— Búcsut veszek öntől, kedves barátnőm; Párisba megyek férjemmel.

A barátnő megijedve:

— Hol harapták meg önöket?

— Külön időjárás.

— Kész az óram?

— Igen, itt van.

— Jól fog ezentul járni?

— Nem is volt annak semmi baja. Háromszor reguláztam én három napon át hasonlítottam össze a normális idővel; mondhatom, egy másodpercczel sem késett.

— Hisz épen ez a baj! Nekem olyan óra kell, mely siet. Zongoraleczkéket adok.

A ki tudja, hogy miután szoktak idegen országok polgárai más ország kormányával érintkezni, annak ezt nem kell hirlapban magyarázni. A ki nem tudja, az tanulja meg más uton, de ne a hirlapból. Ez is logika.

Még világosabb logika az, hogy a balázsfalvi román studentek megtanulnak ugyan magyarul; de azért megkövetelik, hogy a vasútállomásoknál a pénztárnok beszéljen velük románul. Majd adnának Romániában a magyar diákoknak aprópénzt, ha a vasuti pénztárostól azt követelnék, hogy velük magyarul beszéljenek. S mert a magyar államvasuti pénztáros természetesen olyan egyén, hogy nem tud románul, bezeg, hogy civilisatori Orientulul lesz belőlük. Ebből természetes aztán a logika, hogy a ki románul tud, az fogja kimivélni a Keletet. Legyen csak türelemmel a „Gaz.” Epen most indult meg a Keleten a bulgár civilisatio. Nagyon közel van az a civilisatio Romániához s aligha kérnek ebből román szomszédaink. Onnan való eredetileg a bolgárszegi román testvér is, ki halálos betegségben fekvő testvérét házából elűzi s kiről ezt jegyzi meg a „Gaz.”: „Megérdemli-e ilyen teremtés, hogy embernek nevezzék?” Valóságos Károlvoff. Hej, sok van ilyen tul a Kárpátokon s tul a Dunán. Várjuk csak, majd hallani fogjuk.

Hanem el kell ismernünk, hogy a „Gazeta” Sándor bolgár fejedelem letételének hírére töle szokatlan magvas vezércikket hozott. „Minő keserű a gunyja sorsnak! Egy vitéz fejedelem, a ki ezelőtt csak néhány hónappal a bolgár sereg élén mint győző a legfényesebb gloriát aratta a szerbek ellen vívott harcokban, a ki a világ bámulatát eszélyes és hősiességével magára vonta, hadifogolynak van ugyanazon sereg által nyilvánítva, melynek számára életét veszélyeztetve, harci babérokat szerzett.

Saját szemeinknek sem hittünk, midőn a sürgőnyt olvastuk, hogy ilyen is megtörténni enged ellenállás nélkül a forradalmi párt. Az angol ármány kijátszotta Oroszország titkos terveit. Közel egy évnek kelle eltelni, hogy odáig jusson Oroszország, hogy Bulgáriában a szerence feleje forduljon. Szép és okos cikk azzal végezi, hogy legközelebb a veszély most már Romániához. Hát nekünk nincs-e okunk az aggodalomra? Ezt kérdezi s azzal végezi, hogy lehet még ebből európai háboru is. Sándor fejedelem pedig úgy tekinthet multjára, mint egy szép álmra.

Czenkalji.

„Kiegyezés” a szászokkal.

Ezen czimen a „Budapester Tageblatt” czimű ellenzéki fővárosi lap, melynek munkatársai Zay s Steiner is, aug. 23-ik száma Brassóból, kompetens oldalról igen érdekes közleményt hoz e czimen: Der „Ausgleich” mit den Sachsen.

Most, mikor ezen kérdés épen napirenden van, nem lehet érdektelen az ellenvéleményt is hallani, annál is inkább, hogy ez illetékes és szerintünk, közvetetlen forrásból ered.

A Brassóból eredő cikk hű fordításban következik:

Igen sok német lapban az utóbbi időben sok beszélgetik egy „kiegyezésről,” mely egyrészt a magyar kormány, másrészt a szászok között jött létre. Ezen hír hamis. Egyezés nem jött létre, sőt egyezés nem is fog létre jönni. Igaz azonban, hogy néhány szász egyén s a kormány hivei között folytak tárgyalások. Vajjon a kormány hiveinek volt-e megbízatásuk, azt nem tudjuk; hogy azonban azon szászoknak, kik az illető tárgyalásokon részt vettek, megbízatásuk nem volt, azt egész bizonyossággal tudjuk. E szerint nem is lehet szó a szászokkal, hanem csak néhány szászsal való kiegyezésről, a kik szeretnének néhány jól javadalmazott állást elnyerni. Az illető alkudozók, kizárólag minden befolyást s tekintélyt nélkülöző szebeniek, lokális és személyes érdekekből a szász kérdés gyupontjául a szebeni főispáni állást akarták tenni s azon reményben, hogy ezen állás nekik jut, mindenféle engedményeket tettek, — a nélkül, hogy az irányadó köröket előre megkérdezték volna. Midőn azután utólag kérdést intéztek ez iránt, kinyilatkoztatott az illető uraknak, hogy eljárásukat rosszalják s elítélik és hogy ők nem magyar értelemben(?) cselekedtek hazafiasan, midőn „feltételeiket” formulázták. A szászok ohajai nem azonosak néhány spekulans ohajaival, a kik szeretnének valamivé lenni, mert épen semmik.

Eddig a „kompetens egyéniségtől” vett tudósítás, melyhez ugyan egy szász forrásból fűződik egy hosszabb cikk. Ebben az illető cikkíró teljes lehetetlennek állítja a szászok kiegyezését a magyar kormányval, mert „Zay és az összes kiválóbb szász képviselők, mint Wolf, Gullner, Kaiser, Imrich és mások Tisza ellenfeleihez tartoznak és kiegyezésről ezen kormány alatt, mit sem akarnak tudni.”

Ez a magva ezen cikknek, a melyet a Brassóban folyó ünnepélyességek mellől irt egy kompetens egyéniség.

Ám jó, — majd csak megválnak, hogyan és miképen lesz!.

Tanügy.

Iskolai értesítések.

I.

A brassói m. kir. állami középiskolába lépni szándékozó vidéki tanulók értesítetnek, miszerint az intézet helyiségében szabad lakást díjtalanul s ugyanott ebédet mérsékelt ár mellett havonként 4—5 frtért nyernek.

A tanítás díjmentes.

Az intézetbe rendes tanulókat felvétetnek azok:

a) kik az alsó foku ipariskola három évi tanulmányát jó sikerrel végezték;

b) kik a polgári iskola gymnasium vagy reáliskola négy alsó osztályából jó sikerű bizonyítványt nyertek;

c) iparos segédek és mindazok, kik az a. vagy b. pontban kívánt készségüket felvételi vizsgálat után bizonyítják. A tanulók felvétele szeptember 1-től 10-ig tart.

Brassó, 1886. auguszt. hó 24.

Az igazgatóság.

II.

A brassói m. kir. állami főreáliskolán, melyen a szeptember elejével kezdődő újtánévben, a mult évben fennállott első és ötödik osztályon kívül a második és hatodik osztály is megnyitattik, a tanulók felvétele szeptember hó 1-én és 2-án történik d. e. 9—12 és d. u. 3—5 óra között a főreáliskola igazgatósági irodájában. (Cseregepiacz 309. Papp István házában I. emeletén.)

Szeptember 2-ka után jelentkező tanulók csak késedelmük okának hiteles igazolása esetén vétetnek fel.

Beiratáskor minden tanuló tartozik 3 frt 50 krt felvételi és könyvtár díj fejében fizetni, mely díj fizetése alól a nagyméltóságú vallás és közoktatásügyi m. kir. ministerium által egészen felmenthetők oly tanulók, kiknek szülei teljes szegénységüket igazolják, korlátolt anyagi viszonyok között élő szülők gyermekei pedig a tandíj felének fizetése alól, ha azok az előző tanévben minden tantárgyból legalább is jó osztályzatot nyertek.

A javító, esetleg főlvételi vizsgálatok augusztus hó 31-én d. e. 9—12 és d. u. 2—6 óra között foglalkoztatni.

Bővebb felvilágosítással szolgál:

az igazgatóság.

A kolozsvári iparkiallítás.

Kolozsvárt ma nyílik meg a vámháboru által sújtott határszéli városok iparának kiállítása.

A kiállítást a kolozsvári kereskedelmi és iparkamara rendezi. S teszi ezt oly önzetlenül, oly önmegtartózkodással, hogy hálára és köszönetre kötelezi vele a határszéli iparosokat.

A kolozsvári kamara nem keresi a külsőséget és egyenesen mellőzi a fényt és pompát. A gyakorlati haszon kedvéért áldoz munkát, áldoz pénzt. Teszi azért, hogy segítsen a vámháboru által sújtott iparosokon.

E kiállításon képviselve van a kolozsvári és brassói kereskedelmi kamara minden jelentékenyebb városa. Brassót mintegy 30 kiállító képviseli. Azt hisszük, becsületünkre fog válni mindannyi.

A kiállítás gyakorlati hasznót keres. Piacot, összeköttetéseket akar létesíteni az erdélyi iparosoknak. Ámde e czélt csak úgy fogja elérhetni, ha e kiállítás nagy látogatottságnak örvend.

Hiszszük, meg vagyunk győződve, hogy e kiállítás a magyar közönségnél élénk rokonszenvre fog találni. De óhajtjuk, hogy a nem magyar ajku közönségnél is. Reánk termelőkre rendkívül fontos volna, ha az új piacczal megismerkednénk. Kétszeresen fontos Brassóra nézve, a mely már is lekötöleztette Kolozsvárnak. A kiállítás szeptember 6-ig fog tartani.

Tekintsük meg azt! 28-án délből egy kisebb — mintegy 20 tagból álló — társaság rándul át Kolozsvárra. Csatlakozzék hozzá, a ki érdeklődik az ügy iránt. A vasuton tetemes kedvezmény van.

A kiállítás megnyitására a rendező bizottság következő meghívást bocsátotta ki:

Meghívás.

A kolozsvári iparos egyesület helyiségében a vámháboru által sújtott határszéli városok cikkeit és szövetségéből rendezett s folyó hó 26-án d. e. 11 órakor megnyitandó kiállítás ünnepélyes megnyitására czimedt tisztelettel meghívja. Kolozsvárt, 1886. augusztus hó

a rendező bizottság.

München és Budapest.

A németországi sajtó még mindig foglalkozik München város községtanácsának ismert határozatával.

Nem lesz érdektelen, ha többek közül egy igen olvasott lap, a „Weser Zeitung” véleményét mutatjuk itt be röviden, mely következő:

Nekünk úgy tetszik, hogy a felháborodás, melynek Münchenben kifejezést adtak, nem vezet célhoz. A mire Németországnak panasza lehet, az inkább Ausztriában keresendő, mint Magyarországon. A fennálló viszonyok arra utalnak bennünket, hogy Magyarországgal barátságban éljünk. A magyarok nem képezhetnek védfalat a szlávság terjedése ellen, ha Németország támogatását nem keresik, nekünk pedig a józan ész parancsolja, hogy az olyan védfalat becsüljük és erősítsük, mely az öt övező szlávság egyesülése ellen legbiztosabb bástyánk. Német szempontból igen kívánatos, hogy Magyarországon egy kompakt magyar nemzet legyen szomszédja a tótoknak, horvátoknak, szerbeknek és oláhoknak.

Nekünk németeknek csak az fáj, hogy a magyarországi németek és különösen az erdélyi szászok elvannak nyomva (?) de távol lévén tőlük, segítséget nyújtaniuk lehetetlen. Ha a magyar állam megerősödik és az uralkodó nemzetiség elnyomja a többi nemzetiségeket, akkor legalább szövetséges társat kapunk, mely a viszonyok természeténél fogva kell, hogy megbízható legyen. Sajnos, hogy a magyarok nem látják be mindig ezt az igazságot és az osztrák-németeket magukra hagyják kétségbeesett küzdelmükben, mert ezáltal a szlávságot mind közelebb viszik a győzelemhez. Tényleg azonban ez a körülmény nem lehet irányadó szempont. Egész másképp áll a dolog Ausztriával szemben, a melyet méltán megillet a felháborodás ama kifejezése, a melyet a müncheni községtanács Budapesttel szemben használt. Ausztriával szemben óhajtandó volna, ha minél több község tanácsa ily módon adna kifejezést érzelmeinek. Ha a terv megvalósul, a melyen az osztrákok a Taaffe-miniszterium vezetése alatt már 3 éve dolgoznak és a németek Cseh-, Morva- Stájerországban, valamint Sziléziában, Karinthiában és Krajnában a csehek és szlovénok erőszakoskodásának kiszolgáltatnának, akkor ha a Németország és Ausztria közti szövetség még jótékony volna is, ugyanaz a németellenes politika Ausztria jövőjének okvetlen nyakát szegné.

A müncheni községtanács különben már némileg jóvátette hibáját, a mennyiben Budapest főváros meghívására adott választát utólagosan jelentékenyen meggyengítette. A községtanács ugyanis egyhangulag elfogadta Arco gr. következő indítványát.

„Indítványozom: a községtanács elnöke kérésessék meg a czélból, hogy az Augsburgi Abendzeitung 222-ik számában a községtanács üléséről megjelent közlemény oda módosítását szorgalmazza, hogy nem Kröber községtanácsi tag indítványa fogadtatott el, mely azt ajánlta, hogy Budapest fővárosnak a budavári ünnepélyekre szóló meghívása visszautasítás — mert az indítványt maga az indítványozó viszavonta, — hanem Hänle kereskedelmi tanácsos indítványa emeltetett határozattá, mely azt ajánlotta, hogy a meghívásért Budapest fővárosnak München város képviselte nevében köszönet fejeztessék ki, azzal a megjegyzéssel, hogy a város akadályozva van a meghívásnak eleget tenni.”

Helyi és vidéki hírek.

Augusztális. Ilyen is van ám. A közigazgatási bizottság tagjai és a tisztviselők f. hó 29-én az ósanczi, ujonnan épült utat megtekintvén, ez alkalommal igen kedélyesnek ígérkező majális (augusztusban persze már „augusztális”) rendeznek. — Jó mulatást!

Kirándulás Kolozsvárra. A helybeli kereskedelmi és iparegyesület több tagja f. hó 28-án délből kirándulást rendez Kolozsvárra. Indulás az omnibuszvonattal. A kik netalán csatlakozni akarnának ezen társasághoz, bővebb felvilágosítást lapunk szerkesztőjénél nyerhetnek.

Panszláv lap a hazaszeretetről. A muszka pénzen fenntartott turóc-szt.-mártoni „Hlasnyik” legutóbbi számában bizonyos Andrej Rajko Knaz „A faj és haza iránt való szeretet” czimű cikkében azt igyekszik bebizonyítani, hogy a tótok csak annyiban szeretik hazájukat, a mennyiben az egyetemes szláv nemzetet szeretik s a magyart gyűlölik. A magyarosodást nemzeti elfajulásnak nevezi s azt mondja róla az „az ördög kertjéből való virág, mely illatával a nemzet hűtlen fiainak és leányainak szívét megmérgezi, elkábítja stb.” „A ki — ugymond — hazáját igazán szeretni akarja, annak szeretnie kell nem csak azt a földet, mely őt szülte és nevelte, — hanem azon nemzetet is, melyhez a vérnek szent kötelékei által tartozik”, értvén ez utóbbi alatt a 80 milliónyi „szláv nemzet”-et. A muszka pénznek köszönhető, hogy ez a lap ma már kétezer példányban röptetik az ország több vidékére.

Mária Valéria jegyese. A »Münchener Allg. Zeitung«-nak és a »Kölnische Zeitung«-nak Berlinből azt sürgönyzik, hogy az ottani udvari körökben czirkuláló hírek szerint György szász herceg legidősebb fia, Frigyes Ágost herceg, a praesumptiv trónörökös, Mária Valéria főhercegnővel legközelebbi jegyet fog váltani. E hír tudvalevőleg már akkor fölmerült, mikor a herceg néhány hónap előtt Bécsben járt. Később azt is híresztelték, hogy József főherceg egyik leányát jegyzi el.

Trefort Ágoston miniszter ez idő szerint még a külföldön utazik. Meglátogatván Salzburgot, Münchent, Strassburgot, Párisba ment a miniszter, hol több napot töltött, azután Londonba utazván, onnan bejárta Angol- és Skótszág több helyét, Cambridgét, Yorkot, Riport, Edinburghot, Durhamot; Londonból ismét Párisba tért vissza, honnan kirándulásokat tett a vidékre s most Észak-Németországnak vette útját, honnan e hó végén vagy szeptember első napjaiban tér vissza Budapestre.

Gyermekrablás. Budapestről írják, hogy a Józsefvárosban tegnapelőtt gyermekrablás történt. Válfy Ferencné szül. Guttenberg Mari koreszmárosné gyermekei: két kis fiú s a negyedfél éves Mariska együtt mentek a józsefvárosi templomra. Itt egy középkorú, magas termetű asszony szóba állott velük s rábirta a fiukat, hogy menjenek a templomba; az alatt ő a kofáknál körtét vesz nekik és a kis leánynak. A fiuk szót fogadtak, bementek a templomba, kijövet azonban sem az asszonyt, sem hugokat nem találták. El-

tűntek nyomtalanul. Az aggódó anya jelentést tett a rendőrségnek, mely a nyomozást elrendelte.

Rablógyilkosság. Rejtélyes gyilkosság tartja izgalomban Perlak mezővárost és vidékét. Antolek Antal igen jómódú perlaki polgár és neje folyó hó 11-ikén elindultak a varasdtopliczi fürdőbe. Másnap a horvát határon túl, Toplicz közelében egy sekély vizű árokba dobva, összezuzott fejvel, élettelenül találták a házaspárt, kocsinak lónak pedig semmi nyoma. Később nem szenved, hogy rablógyilkosságnak estek áldozatul.

Hosszu lovaglás. P. J. breznó-bányai lakos a napokban hírt vett, hogy Kassán lakó anyja meghalt. Miután az identázásra más alkalmatlansága nem volt, Breznóbányán lóra ült és a szegény páran 43 órán át lovagolt. Tornaaljárja érkezve, a ló kidült s a lovagló, hogy idejekorán érkezék a temetésre, kocsin sietett be Kassára. A temetésre mindamellett későn jött.

Gyilkosság. Mhálydiban f. hó 15-ikén a falubeli legények bált tartottak. Táncz közben Czákó Gábor a börtönből csak nemrég kiszabadult ifjú Vályi Sándort — minthogy ez a cigányoknak a Czákó által kívánt nota huzását eltiltotta — arezul ültette. Vályi hoszut forralt s midőn a legények és leányok mulatság után hazafelé mentek, rejtékelyéből előugrott s készt úgy szívébe döfte Czákónak, hogy az minden szó nélkül roskadt a földre. A fiatalabb Czákó ezt látva, a gyilkoshoz ugrott, de ez őt is úgy összevissza szurkálta, hogy a balkáni körvívóhoz kellett szállítania sebeinek bevarrása végett. A gyilkost rögtön letartóztatták, de egyelőre lakásán kellett hagyni,

mert a vizsgálat félrevezetése végett magán is súlyos sebeket ejtett.

Az olyan szer, mely naponként csak három krajczárba kerül, bizvást ajánlható. Budapest Mivel én az ön híres Brand R. gyógyszerész fele labdacseit kitűnően jó hatásuk miatt továbbra is folytat használatom: tisztelettel kérek még néhány csomagot, miért előre is köszönetet mondok, annak ki- jelentése mellett, hogy én a svajeci labdacso- kután is mindenkinek ajánlani fogom, minél nagyobb elterjedése végett. Tisztelettelje Ebenführer Oszkár, napi- dijas, VII. ker. Dob-utca 8. szám Magyarországon a Brandt R. gyógyszerész svajeci labdacseinak sok utánózánya lévén forgalomban, figyelni kell, hogy minden dobozon megvan-e a védőjegy: egy fehér ke- reszt vörös mezőben s Brandt R. névalírása.

Brassai piaczi árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1886. augusztus hó 26-án.

Román papirpénz a 20 frankos 8.70 vétel 8.72 eladás	
ezüstpénz a 20 8.66 . . . 8.70	
Napoleon'dor (aranypénz) 9.98 . . . 9.99	
Török lira 11.26 . . . 11.28	
Arany 5.86 . . . 5.88	
Orosz papírrubél 122.— . . . 122.25	

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

H I R D E T M É N Y E K.

Szám. 5504., 1886.

Pályázati hirdetés.

Nagy-Küküllőmegye, bolya-berethalmi járásba kebeleztet Kis-Kapus, Baromlaka és Sálva községekből álló körjegyzői esor- portban a jegyzői állás lemondás követ- keztében üressébe jöven. ezen állásra ezennel pályázat nyitattik.

Jegyzői fizetés 400 frt, lakbér 60 frt, irodai általány 50 frt, kézbesítési díj 25 frt és tűzifa általány 20 frt; ezenkívül Kis-Kapus községétől a jegyző, mint a többi lakosság, egy minden időben külön meghatározandó ingyenes farészletet élvez.

Ezen körletnek 200 frt javadalma- zással segédjegyzői állása is van. Ugy a jegyző valamint a segédjegyző illetményeit a 3 község a megállapított arány szerint fizeti.

A pályázni akarók felhivatnak az 1883. évi I. t. cz. 6. §-a alapján felsze- relt folyamodvényaikat folyó évi szeptem- ber hó 4-ig ezen hivatalnál annál is in- kább benyújtani, mert a később érkez- tek figyelmen kívül hagyatnak.

A választás határnapjául folyó évi szeptember hó 6-án reggel 9 órát tűzöm ki Kis-Kapus község hivatalos helyiségebe. Medgyes, 1886. augusztus 17.

Bolya-berethalmi járás főszolgabírája. Lendvay.

Szám 1574.—1886. telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A dicső-szentmártoni kir. járásbíró- ság mint telekkönyvi hatóság közhírre teszi, hogy déésfalvi lakos Járjai Róbert végrehajtónak haranglábi Nagy Pál végrehajtást szenvedő elleni 616 frt. 31 kr. tökéketelés és járulékaik iránti végre- hajtási ügyében a dicső-szentmártoni kir. járásbíróság területén levő, Harangláb köz- ségben és határán fekvő a haranglábi 105. számú telekjegyzőkönyvben A + 1—10. rendszámok alatt foglalt ingatlanok, végre- hajtást szenvedő Nagy Pált megillető fele- rész jutalékra együttesen a csatolt hiva- talos adó- és értékbizonyítvány alapján, ezen felerész jutalékra vonatkozólag az árverést 1468 frt. ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fen- nebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi szeptember hó 27-ik napján délelőtti 10 órakor Harangláb községében az ottani község házánál megtartandó nyilvános ár- verésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók végrehajtató kivételével tartoznak az egyenkint kikiál- tandó ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 146 frt80 krt készpénzben vagy óvadékképes papírban a kikiáltott kezéhez bánatpénzzel le- tenni, avagy az 1881. LX. t.-czikk 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dicső-Szentmárton, 1886. június 26.

A kir. járásbíróság m. telekkvi hatóság.

(365) Iskola Alapítvány

1837./1886. számhoz végrh.

Árverési hirdetmény.

Alóltírt bírói kiküldött ezennel köz- hírré teszi, miszerint a közhalmi kir. já- rásbírósnak 1886. évi 52./1886. polg. számu kiküldő végzése folytán közhalmi König Mihály végrehajtató részére sö- vénységi Müller János és Artz Pál vég- rehajtást szenvedők ellen 64 frt 68 kr. s járulékaik iránt kielégítésképen bíróság lefoglalt és 305 frtra becsült ingóságok a a közhalmi kir. járásbírósnak 1886. évi 1837. polg. számu végzésével 56 frt 86 kr. tőke, ennek 1884. évi október hó 27-ik napjától járó 8%- kamatai s eddig össze- sen 37 frt 30 krban megállapított költsé- gek iránt a további kielégítési végrehaj- tás elrendeltetett.

Ennek folytán az 1881. évi LX. tör- vényczikk 102. §-a értelmében végrehaj- tató írásbeli jelentkezésére a vonatkozó végrehajtási jegyzőkönyv alapján végre- hajtató, foglaltatók és felülfoglaltatók ja- vára is, a mennyiben ezek is árverési jo- got nyertek volna, tekintettel az idézett törv.-czikk 103. §-ára, az árverésnek Sö- vénység községében végrehajtást szenved- dők lakásán leendő megtartására határ- napul 1886. évi augusztus hó 31-ik nap- jának délelőtti 10 órája tűzetik ki, a mi- kor a bíróság lefoglalt ingóságok és pe- dig Müller Jánosnál: egy 6 éves fejős bi- val, egy 6 éves pej kancza és egy 9 éves paripaló; ifj. Artz Pálnál egy 7 és két drb. 3—3 éves meddő bival, a legtöbbet ígérőnek az idézett törvényczikk 108-ik §-ában megállapított feltételek mellett kész- pénzért, szükség esetén a becsáron alól is el fognak adatni.

Egyszersmind felhivatnak mindazok, kik az előrvezetett rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, hogy elsőbbségi igénybejelentéseiket az árverés kezdetéig alóltírt kiküldőtnél vagy írásban beadni, vagy pedig szóval beje- lenteni tartoznak, különben a később be- adott igények a törvényes eljárást akadá- lyozni nem fogják.

Kőhalom, 1886. augusztus hó 13.

Bokor András, bírósági kiküldött.

(377) 1—1

Fegyverkereskedés.

„Hubertus“, azelőtt Staehle A. cs. kir. udvari fegyverkészítő Bécsben, II. Praterstrasse 60.

szállítja a legjobb és legolcsóbb va- dászfegyvereket kezesség mellett. — Lefauchaux s Lancaster duplafegy- verek 25 frttól kezdve; puszpáng- puská 40 frttól kezdve. — Tölté- nyek és vadászeszközök igen olcsón. Árjegyzék ingyen. (374) 1—12

Szám 1167.

Versenytárgyalási hirdetmény.

(366) 1—1

A nagy- és kis-küküllőmegyei m. kir. építészeti hivatal területén levő nagy-küküllőmegyei nagyvár- kolozsvár-brassói és nagy-szeben-segesvári állam- utakon 1887 1888. 1889. 1890. 1891. és 1892. években eszközözlendő kavicsszál- litás biztosítása iránt a f. 1886. évi szeptember 20-án a magy. kir. közmunka és közlek. miniszterium és a fenérített államépítészeti hivatal helyiségeiben zárt írásbeli ajánlatok utján új versenytárgyalás tartatik.

Felhivatnak ennél fogva vállalkozni kívánók, hogy ajánlataikat a közm. és közl. miniszterium segédhivatalainak igazgatójához, vagy a fenérített államépi- tészeti hivatalhoz czimezve legkésőbb a kitűzött tárgyalási nap d. e. 10 órájáig nyujtsák be. A később beérkezett ajánlatok, valamint általában a bármikor be- érkezett táviratok figyelembe vétetni nem fognak.

Az öt pecséttel zárt ajánlatok borítékán a czimezésen felül világosan ki- irandó az államépítészeti hivatal és az ut neve, melyre az ajánlat vonatkozik.

Az ajánlatok az építészeti hivatalnál átvehető ajánlati minta és felosztási kimutatás szerint teendők.

Az esetben, ha oly könnemre tételik ajánlat, mely a miniszterium által helyben hagyott, az építészeti hivatalnál kitett kömintától eltér, a szállítani kívánt könnemre a vállalkozó pecsétjével ellátott két mintája az ajánlathoz csatolandó s egyuttal a felosztási kimutatás 7-ik rovatában a termelési hely is — honnan a szállítás foganatosítandó lesz — megjelölendő.

Egy-egy útrészletre nézve csak egy ár hozható ajánlatba, mely a minis- terium által helyben hagyott s az építészeti hivatalnál kitett mintára, vagy bár at- tól eltérő, de legalább is oly minőségű anyagra kell vonatkoznia.

Minden ajánlatot tevő az ajánlatok beadására kitűzött határnaptól kezdve nyolcz hétig kötte marad ajánlatához s a már benyújtott ajánlatok többé vissza nem vehetők.

Az építészeti hivatal területén átvonuló minden egyes államutvonlra külön ajánlatok nyujtandók be.

Azon államutvonlalnak csupán egyes részeire vonatkozó ajánlatok nem fognak figyelembe vétetni.

Ugy az ajánlat, mint a hozzá mellékelt felosztási kimutatás szabályszerűen bélyegezendő s mindkettő ajánlattevő által aláírandó.

Az ajánlathoz a bánatpénznek az adóhivatalba, illetőleg állampénztárba történt befizetéséről kiállított nyugta csatolandó.

A bánatpénznek a tárgyalásnál alapul szolgáló felosztásban kitett mennyi- ség után az ajánlattevő által ígért árak összegének legalább 5 százalékát kell kitennie.

Készpénz vagy értékpapírok az ajánlatok mellett el nem fogadtatnak.

Azon ajánlattevők, kiknek ajánlatai nem fogadtatnak el, bánatpénzük az árlejtés eredménye feletti határozat hozatal után fog kiadatni.

A tett ajánlat az illető vállalkozóra nézve azonnal, a kincstárra nézve pedig csak azon naptól fogva kötelező, a mikor a közmunka és közlekedésügyi miniszterium által elfogadtatik.

A szállítandó kavicsmennyiség átlaga, a szállítási szerződés és részletes feltételek az ajánlati minta és ennek mellékletét képező felosztási kimutatás és kö- minták az államépítészeti hivatalnál a szokott hivatalos órákban megtekinthetők, illetve átvehetők.

Kelt Segesvárt, 1886. augusztus 16-án.

A nagy- és kis-küküllőmegyei m. kir. építészeti hivatal.

Figyelemre méltó!

Hidegvizzel mosó gunya-szappan.

Ezen mosószappan használata mellett hideg vízben a leg- szennyesebb gunyát is lug s minden e nemű cikkek alkalma- zása nélkül tisztára lehet mosni. Különösen jól alkalmazza magát batiszt ruhák, vékony szövetti függönyök tisztogatására.

A meleg víz mellőzése minden háziasszonyt reá határozni alkalmas ezen szappan megszerzésére.

Ezen szappan s ugy minden fűszer jutányos árakban Márk Sámuel fűszerkereskedésében, Ó-Brassó 1. számú házban kaphatók.

Brassó. ALEXI könyvnyomdája.

(360) 3—3